

Tumma fuoksu.

Tapahtui anno belli 1944. Ja se mikä tapahtui oli hyvin tyypillistä viidennelle sotavuodelle!

Oli muuden tavallinen oululainen perhe kokoontunut iltateelle tavalliseen kaupunkilaiskotiin, jonka seinät poisjuosseine tauluineen elikkä siis jäljelle jääneine taulunpaikkoineen vaikuttivat epätavallisilta. Olipa pari vierastakin kutsuttu, kun isäntä tiesi emännän leiponeen letvehnäst. Hyvän tavan mukaan on kruusailtu ja pyydetty anteeksi että kun meillä nyt on vain korviketeetä. . . Silloin kuuli isäntä emännän huu-tavan keittiön puolelta, että Jus-siini!

No, se Jussi meni

Hänen kouraansa työnnettiin siellä kookas ja komea pullo, jonka kyljessä komeili vielä komeampi etiketti selvästi luettavine seuraavine prännteineen:

1888

HEIDE-BLUME

Feines doppeltes Jagdschnapschen
38 Vol. %.

— Heureka, sanoi silloin perheenpää. — Nyt yllätämme kamreerin (joka näin sulkumerkeissä omasi tunnetusti tarkan makuais-tin)! Sitten se Jussi-isäntä otti korkin pullon suulta ja haistoi Nyh-nyh! Ja loihe lausumaan: T u m m a t u o k s u !

Sitten hän kaatoi sitä teelusik-kaan ja maistoi.

— Hm, hyvin o u t o m a k u, hm, jotain erikoisen hienoa, luulisin. . .

— Onko se väkevääkin, kysyi nuori rouva. Perheen- ja vaimon-pää hymyili tietoviisaasti ja vii-tasi 38 %:iin.

— Se olisi kuulemma ensin läm-mitettävä, sanoi paikalle sattunut vanha rouva, joka oli tämän lahja-aarten vastaanottanut.

— Tjaah, sanoi isäntä, että se on jotain toin tapaista mutta ehkä sentään yritämme näin ensin.

Pullo vietiin riemusaatossa sa-liin, jossa siihen heti kohdistui kaksi kiinnostunutta silmäparia ja isäntä olisi voinut vanhoa, et-tä kamreeri nuolaisi huuliaan niin herrasmies kuin hän oliin.

— Velipä katselee ja haistelee!

Veli haisteli, pyöritteli silmiään ja julisti sitten etiketin tavattu-aan, että snapsilasit. No, niitä oli vain yksi, mutta kun likööri-pikareita oli puoli tusinaa, niin otetiin ne. Mitäpä sitä nyt niin kaa-vamaisia olemaan perhe- ja ystä-väpiirissä!

Istuttiin. Rouva kaatoi teetä kup-peihin. Sitten isäntä nousi tarjoile-maan. Varovasti täytti hän puolil-leen kaikki viisi lasia tummanrus-kealla oudontuoksuisella aineella.

— Vanha rouva huomautti kuiten-kin, että kun tämä kerta lämpimä-nä on nautittava, niin minä aina-kin kaadan teen joukkoon. Sanoi ja kaatoi!

— Kukin tekee kuin haluaa, hy-myili isäntä, maljanne siis, hyvä herrasväki, keväinen malja!

Nostettiin pikareita, kumarrel-tiin joka puolelle, hymyiltiin ja irvistettiin. Vietiin jo ihan huulil-le. . . .

— Ja jos tässä on yhtään pro-senttia alkoholia, niin minä en ole se entinen Alkohooliliikkeen tarkastaja, sanoi kamreeri ja pisti nenänsä vielä syvemmälle lasiin.

— Tämähän on kahvia, oikeaa kahvia, helähti samassa nuoren rouvan suusta ja neljä naamaa hänen ympärillään venähti soi-keiksi!

Sitten kansalaiset katsahtivat varovasti toinen toiseensa, kunnes kaikki purskahtivat nauruun.

Oikeaa kahvia! Haluan vielä painostaa, että tämä tapahtui vii-dentenä sotavuonna eli n. neljä vuotta (?) sen jälkeen, kun kahvi katosi laillisesta kaupasta.

Sitten se pullon ja pikarin sisäl-tö, sitä vanhan rouvan teekupissa olevaa iukuunottamatta, kaadet-tiin lämpimään, juuri niinkuin ys-tävällinen lahjoittaja oli jälkisää-döksessään määrännytkin.

Ja kaikkien kasvot loistivat kuin Hangon keksi takaisinvaltauksen jälkeen!